

Sprookje 4

Er was eens, nog niet zo gek lang geleden, in een land dat hier ook niet eens zo ontzettend ver vandaan is, een schat van een jongen, die Diederik heette. Een beetje een geek, dat wel. Wat zeg ik? Een gigantische geek. Hyperintelligent ook. Hij had op z'n twaalfde de Lord of the Rings al gelezen, hij haalde constant tienenvoor wiskunde en na z'n zestiende kende hij alle mogelijke zetten van alle stukken van het schaakspel uit zijn hoofd.

Het ging dan ook heel goed met onze Diederik: toen hij achttien was verliet hij zijn ouderlijk huis en vestigde zich ergens in de oudste universiteitsstad van het land. Als ware spelletjesfanaat kwam hij al gauw een of andere obscure vereniging tegen, die ik verder niet bij naam hoeft te noemen, waar hij naar hartenlust spelletjes begon te spelen met jan en alleman. Van schaken, zijn lievelingsspel, hielden de anderen niet zo, maar dat mocht de pret niet drukken.

Alleen, hoe meer spelletjes hij met mensen speelde, hoe minder mensen met hem wilden spelen. Bij Dominion had hij altijd binnen een halfuur al zo'n 5 provincies, bij Black Stories wist hij na drie vragen het antwoord al – hij leerde ze ook uit zijn hoofd – en bij Scotland Yard hield hij het als Mr. X standaard de volle 24 beurten vol. Ook bij Kolonisten domineerde hij binnen no time het hele bord. Uiteindelijk was het enige spel dat mensen nog wel met hem wilden spelen Hanabi, maar ja, daar raakte Diederik toch ook een keer op uitgekeken.

Niemand wilde nog spelletjes met hem spelen. Hij bleef het proberen, stelde steeds andere spelletjes voor, maar niemand wilde nog. Hij begreep er zelf niets van: hij was juist zo goed in al die spelletjes!

Hij bleef steeds vaker op zijn kamer. Dan zat hij daar, helemaal alleen, huilend potjes te schaken tegen zichzelf.

Op een avond, toen de klok twaalf uur sloeg en Diederik aan het ganzenborden was met zichzelf, gebeurde er plotseling iets wonderlijks. Het rode pionnetje leek uit zichzelf stappen te zetten.

"Hé," zei Diederik, "jij stond in de gevangenis. Ga eens terug."

Toen zag hij tot zijn grote verbazing, dat het pionnetje hoorntjes had en een staart. Het duiveltje draaide zich naar hem om.

"Spelletjes spelen in je eentje, zodat je niet kunt verliezen! Lafaard."

"Ik win anders altijd alle spelletjes," zei Diederik verontwaardigd. "Daar hoeft ik heus niet alleen voor te zijn. Alleen wil niemand meer spelletjes met me doen!"

Het duiveltje begon te lachen. "Vind je het gek?"

"Nou, eigenlijk wel."

"Hmm," mompelde het gehoornde rode pionnetje, "en ik dacht toch dat je pienter was. Luister, wat wil je nu eigenlijk? Spelletjes spelen of spelletjes winnen?"

Diederik dacht even na. "Spelletjes spelen," zei hij tenslotte, "maar niet alleen."

"Dan heb ik een goede deal voor je: ik zal ervoor zorgen dat niemand je ooit nog een spelletje zal weigeren, als ik dan al jouw geluk krijg."

"Mijn geluk?"

"Ja, je geluk, ja. Je mazzeltov. Je bof. Je meevallers. Je chance."

"Oh, dat is prima, dat heb ik toch niet nodig," zei Diederik lachend. En zo werd de deal gesloten.

En iedereen wilde weer spelletjes met hem spelen. Met het grootste plezier. Diederik zat weer hele avonden op de vereniging. In het begin miste hij zijn geluk niet; hij was allang blij dat hij weer met mensen mee kon doen. Alleen, toen hij telkens bij Scotland Yard bij beurt drie al helemaal ingesloten stond en bij Camel Up steeds wedde op de kameel die uiteindelijk onderop de stapel terecht kwam, begon hij het allemaal steeds minder leuk te vinden. Iedereen heeft weleens pech, maar bij Diederik was het ronduit overdreven: bij Dominion meteen bij beurt één vijf estates trekken, waar je niets mee kunt (terwijl er maar drie in je deck horen te zitten)! Diederik won daadwerkelijk helemaal niets meer. Hij had er flink de pest in.

Totdat hij op een dag een meisje zag zitten, helemaal alleen, voor een schaakbord. Ze keek hulpeloos naar de stukken voor haar neus. Ze was best mooi, trouwens. Diederik ging tegenover haar zitten.

"Potje schaken?"

"Oh, alsjeblieft niet, zeg," zuchtte het meisje. "Ik verlies elk spel dat ik speel, al zo lang als ik leef!"

Daarop begon Diederik te stralen. Hij verzekerde haar, dat ze van hem met geen mogelijkheid kon verliezen.

"Weet je dat zeker," vroeg het meisje aarzelend.

"Honderd procent. Doe maar een zet."

Voorzichtig verplaatste het meisje een pion. Toen ze Diederik daadwerkelijk na een zet of tien schaakmat had, was ze stomverbaasd. Ze begreep amper wat ze gedaan had:

Diederik moest haar erop wijzen dat ze zijn koning kon slaan.

"Heb ik nu gewonnen?"

"Ja."

"Geweldig! Ik heb nog nooit iets gewonnen. Nog een potje?"

En zo had Diederik eindelijk iemand gevonden om zijn leven lang spelletjes mee te blijven spelen en bij wie hij het helemaal niet erg vond, om te verliezen. En ze speelden nog lang en gelukkig.